

Šuplíky 2007

A co máte v šuplíku vy?

Šuplíky 2007

V Šuplících 2007 soutěžili:

Břetislav Kotyza, Ivo Fencel, Zlata Tesařová, Jaroslava Grobcová, Zuzana Malcová, Adam Ryška, Bára Čmelová, Ladislav Petržílek, František Šimůnek, Marta Francová, Josef Malík, Aleš Rýdl, Hana Bendová, Andrea Košíková, Svatava Šlajchrtová, Senta Havlová, Ingrid Hanušová, Veronika Stachová, Zlata Ptáčková, Lenka Košková, Barbora Novotná, Radoslav Horák, Jitka Vorlová, Adam Zeman, Markéta Mikundová, Erika Daňková, Tomáš Zárecký, Leopold F. Němec, Hana Šustková, Marcel Gregor, Veronika Rysová, Andrea Bátovská, Jana Michalíková, Josefa Růžicková, Zora Šimůnková.

Porota soutěže:

Doc. Mgr. Jan Malura, Ph.D., Mgr. Petra Cvíčková, Jiřina Barošová

Děkujeme porotě za její čas, invenci a ochotu.

***Literární soutěž Šuplíky2007 a almanach Šuplíky 2007
se uskutečnily za podpory grantu Ministerstva kultury.***

Příspěvky neprošly jazykovou úpravou.

Kdo chce kam, pomozme mu tam...
české přísloví

Copak, přemýšlíte o titulku? Říkáte si, jak souvisí přísloví, které většinou slyšíme spíš jako rezigované povzdechnutí s almanachem literárních počátků? Ale ano, souvisí, protože my v kopřivnické knihovně se snažíme vyhledávat literární talenty a směřovat je na jejich tvůrčí cestě a vyzrávání. Proč?

- Protože pomoci není v životě nikdy dost.
- Protože co je pro někoho hledání a cesta, pro někoho je cíl a konečná.
- Protože... prostě proto, protože vy píšete a my čteme a protože my chceme, abyste vy psali dobře, aby se nám zase dobře četlo.
- Protože všechno souvisí se vším - autoři se čtenáři, knihovny s knihami, knihy s lidmi.
- Protože jsme rádi, že jsme se opět v našich Šuplících sešli a předáváme si navzájem svá přání, tužby, myšlenky a slova, protože slovo - to všichni víme, to bylo na počátku všeho.

Takže proto.

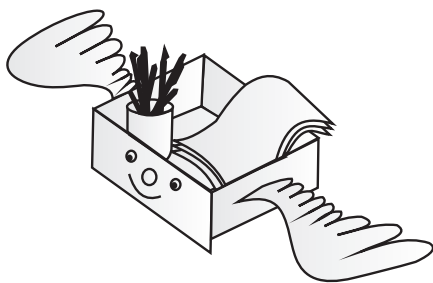
Otevíráte almanach vítězných prací třetích literárních Šuplíků.

Pěkně vítáme a raďte dál...

zve Ludmila Karlíková

ŠUPLÍKY PROZAICKÉ

KATEGORIE DOSPĚLÍ

*Dospěli to v této kategorii neměli snadné. Byly zde totiž uděleny pouze dvě ocenění bez udělení prvního a druhého místa. Přednost dáme ženě, **Zoře Šimůnkové** z Prahy. Zaujala svými krátkými prózami, smyslem pro životní absurditu, tajemno a člověčenství života.*

Z pohledu vlka

Každý den jsem ji sledoval. Chodila stále stejnou cestou: kolem potoka, pak průsekem v dubovém lese, podél lomu a už byla u hájovny. Dál než na kraj mýtiny jsem nemohl, hajného psi by začali štěkat. Vždycky jsem si lehl a koukal, pokaždé trvalo dlouho než vyšla. Pak jsem ji, neviděn, provázel na cestě zpátky - sledoval jsem její červenou sukni, jak se míhala mezi stébly trávy.

Myslím, že o mě nikdy nevěděla. Běžel jsem jako stín a byl jsem tichý jako padající list. Miloval jsem ji. Miloval jsem ji tak, že bez ní by můj den nebyl úplný. Zvykl jsem si na ni, jako si zvyknete na střídání ročních dob, na horko, na zimu, na praskot větviček pod nohama.

Čekal jsem na ni tak nedočkavě jako na mladou srnu. Nechtěl jsem jí ublížit, to nikdy ne, ale měl jsem rád pocit, že na lesní cestě je v mé moci...

Jednoho dne jsem ale čekal marně, do tmy se neukázala. Přiblížil jsem se k hájovně, ale vypadala opuštěně, okenice byly zavřené.

Červená kráska, jak jsem si ji pojmenoval, se neukázala ani druhý den. Začínal jsem být nervózní. Ulovil jsem zajíce, ale to mi nestačilo. Čenichal jsem po lese, ale nikde jsem Červenou krásku neucítil. V noci pršelo. Poslouchal jsem, jak kapky pleskají o listy, cítil jsem mokré jehličí a hniající listí a bylo mi smutno. Pršelo i celý další den. Prospal jsem ho v jeskyni, ve snech se mi před očima míhala červená sukně.

Třetí den konečně vysvitlo slunce, zem byla nasáklá a les vydechoval páru. Tentokrát jsem se odvážil až k hájovně. Psi se neozvali. Prásk, bleskem jsem se přikrčil, výstřel mě polekal. Vítr ke mně zavál pach krve. Lákal mě, něco leželo na zemi, něco bezvládného. Vyrázil jsem vpřed.

Už jsem věděl, proč psi neštěkali. Očichal jsem je, ale něco mě vedlo dál, za roh.

Ležela na zemi a skelnýma očima se dívala přímo do nebe. Moje červená kráska. Sklonil jsem k ní hlavu, ale něco mě vyrušilo. Kroky. Rána. Bolest.

Hlava se mi točí, slábnu, ale cítím Červenou krásku. Jde přede mnou lesem a červená sukně se míhá mezi stébly trávy...

Ivana odmítá Brada Pitta *(Volně na námět I. Fencla)*

Ivana, dejme tomu Nováková, poštmistrová v malé vesnici u Plzně, má před koncem směny. Právě když přepočítává poslední arch známek, na hlavní ulici neslyšně vjede stříbrná limuzína: takové auto tu nikdo nikdy neviděl. Plavně objede náměstí a zastaví v rohu před poštou.

Ivana v prvním patře pečlivě zamyká mříž, kontroluje dveře, bere tašky a schází do přízemí. Přitáhne si kabát k tělu a otevře dveře. Uvidí stříbrnou limuzínu, o kterou se opírá muž v dlouhém kabátě a klobouku. Sotva uvidí Ivanu, vykročí směrem k ní.

Zastaví se jí srdce: co jestli je to zloděj? A nebo mafie, ta si najde každého, jak psali ráno v novinách. Nohy ji neunesou, nepohne se dál.

Neznámý na ni promluví: napůl česky, napůl anglicky, Ivana porozumí jen svoje jméno, přikývne. Muž smekne klobouk a otočí se poněkud víc do světla pouliční lampy. Ivana pozná Brada Pitta. Pomyslí si, že se jí to zdálo, a proto se štípně do ruky. Ale Brad stojí pod lucernou dál.

Konečně promluví, již česky, ale se silným anglickým přízvukem a nedokonale:

- My love, konečně jsem tě našel. Ani nevíš, jak dlouho tě miluji. Jednou jsem doma v Hollywoodu brouzдал po internetu a našel web České pošty. Neboť mě poštovní služby třetího světa již odedávna zajímají, začal jsem se poněkud víc. A potom, udělá dramatické gesto - položí si ruku na srdce - našel jsem tebe, vzornou poštovní pracovníci a upadl jsem do lásky. Já zaplatil si učitele českého jazyka a hledal tě. Boys of Pinkerton zjistili, že ty zde. Já hned letěl za tebou. Spěchal jsem, abych to stihl do šesti, kdy ty zavřeš office. A teď - odebere Ivaně tašky, vezme ji za ruce a klekne si před ní do sněhu - jsem zde, honey. Dávám ti svou lásku a konto. Vezmeš si mě? A konečně se odmlčí.

Ivaně je zima, trochu se bojí, aby je někdo neviděl, ale přesto

všechno je naprosto okouzlená. Někde v hlavě ještě blikne, co tomu řeknou všechny její nejlepší kamarádky, a pak sklouzne Bradu Pittovi do náruče. Chvilí klečí v objetí, posléze pomalu vstanou. Galantně jí očistí kolena od sněhu a popaměti vytáhne z dosud otevřené limuzíny kytici růží:

- Vezmeš si mě, Ivy? opakuje otázku.

Zeptal se příliš brzy. Odmítne. Je již vdaná. V hlavě jí hlodá červík pochybností: kdoví, jestli je to vůbec ON, bojí se posměchu.

Na Bradově mužné tváři se objeví stín překvapení. Není na odmítání zvyklý. Stín překvapení však následuje mocné pohnutí:

- My love, to by nemělo lásce mojí bránit! Mé týmy právníků zařídí rozvod v okamžiku. Však už jsi s manželem jistě jen silou zvyku. Já se též s poslední herečkou rozvedl kvůli tobě... a nyní má naše láska spočinout v hrobě? Řekni jen ano, Ivano, a máme oba vyhráno.

Mužně ji obejmě. Ivana zahlédne koutkem oka na druhé straně náměstí známého a proto se z objetí opatrně vyvine. Bojují v ní strach, rozum a cit a ještě neví, čemu dá přednost. Brad vidí její obavy a aby ji uklidnil, navrhne prozatím pouhé pozvání na večeři.

- Musím doma uvařit..., řekne, chce získat čas. Ale pak půjdu s tebou, dodá mnohoslibně, aniž by dodala kam. Nechá se vysadit o dvě ulice dál a zbytek cesty domů dojde pěšky. Brad čeká v autě.

Takový vůz ve vesnici nikdo nikdy neviděl, takže o stojící limuzínu s kouřovými skly se nejdřív začnou zajímat kluci, pak dospělí, kteří zavolají novináře. Obcházejí auto kruhem, ale přes kouřová skla není vidět dovnitř. Když se shodnou, že uvnitř je určitě mrtvola, zavolají policii. V té chvíli Bradu Pittovi nezbyde než vystoupit. Protože chce Ivanu krýt, na rozčilené dotazy: - Mister Pitt, co vy tady? s ledovým klidem odpoví: - Mám tu ropné pole. Moji agenti zjistit, že tu ropa. A dovede celý zástup na první pole za vesnicí. Chodí po něm a ukazuje: - Tam u dubu první vrt... a zde na mezi druhý... Protože celá vesnice chodí za Bradem po poli, může se Ivana, která mezitím dovařila večeři nerušeně schovat v autě. Starosta ohromeně zírá na šek, který Brad za pole na místě vystavil. Ten využije moment překvapení, vytráť se a limuzína vyjede druhou stranou z vesnice.

Na pole se zatím dostaví geologové, inženýři, spekulanti s pozemky, těžaři i zástupci mafiánských gangů a všichni krouží hlavami, rozkládají mapy, plány a staré listiny. Nikdo nikdy neslyšel, že právě zde, zde... by měla být byť jediná kapička ropy. Ovšem, proč by sem jinak jezdil Brat Pitt?! A kde vůbec je?!!!

Kdyby tak dohlédli až do karlovarského Puppů! Sedí tam s Ivanou v nejluxusnějším apartmá a nalévá francouzské šampaňské. Poté vyndá krabičku s diamantovým prstenem. - Zásnubní, řekne lakonicky a podá ho Ivaně. Ta se lekne a znejistí. Má ráda svou malou poštu, asi by se ve velkém světě ani neuměla chovat, a pak: co by tomu řekli lidé? A co děti, kdo by je vypravil do školy?! Kde by za ni našli na poštu náhradu? Kdyby jen měla čas si to rozmyslet... Ale Brad chce odpověď teď hned, ráno točí gangsterku na Seychelách.

Za těchto podmínek zůstává neoblomná a nedá se obměkčit ani slzami, které Bradu Pittovi kanou po mužné tváři. Nepokusí se je ani zastírat - ještě nikdy neměl srdce zlomené na tolik kousků. Upamatuje se však na základy kurzu Gentleman v nesnázích a dál nenaléhá. Zbytek večera baví Ivanu veselými historkami z natáčení a přehrává jí scény ze svých nejslavnějších filmů. Když začne zpívat, zaplatí účet a kordonem číšníků odejdou po červeném koberci k autu.

Jedou temnou nocí mlčky zpět. Na Ivanino přání zastaví na kraji vesnice.

- Well, poznamená Brad s tváří hráče pokeru. - Nezbyde mi než respektovat tvoje rozhodnutí, krásko. Nikdy na tebe nezapomenu. Bylas zatím největší láska mého života, zde se mu zlomí dosud pevný hlas. - Již nikdy nezavítám na web České pošty... Prosím, přijmi tento dárek, a dá Ivaně kupní smlouvu na pole. Ta se zatváří mírně pochybovačně, avšak Brad pokračuje:

- Myslíš, že na tom poli žádná ropa není.

Avšak myslela sis ještě dnes ráno, že se se mnou setkáš tváří v tvář??! I kdyby tam ropa nebyla, ten sen nám zůstane. A nyní nastal čas se rozloučit. Za hodinu mi odlétá spoj na Seychely. Sbohem, má lásko, za chvíli bude den... Něžně a dlouze poštmistrovou políbí a galantně otevře dveře limuzíny. Zamává a odjede do tmy.

Ivana je unavená a touží po posteli. Příliš mnoho silných dojmů. Pomalu jde domů a prsten s briliantem schová do kapsy u bundy. S úžasem zjistí, že se v bytě svítí. Všichni sedí v kuchyni a rozrušeně debatují. - Kdes byla prosím tě?, přivítá ji manžel. - Byl tu Brad Pitt, fakt jsem ho viděla, zvolá dcera. - A na poli našli ropu, dodá syn.

Střih - o pár měsíců později

Odletová hala Ruzyň. K přepážce ČSA přichází Ivana v cestovním plášti: - Letenku do Hollywoodu. Stačí jednosměrnou.

Teprve na palubě letadla si všimne vystavených novin, které mají na první stránce titulek: Brad Pitt čeká dítě s Angelinou Jolie.

*Druhou oceněnou prací je téměř krimi-duchařská povídka, jejímž autorem je **Ladislav Petržílek**. Je z Chrudimi a rozhodně to není člověk - soudě podle jeho dopisu - který by se v životě nudil. Je mu bezmála 70 let a píše myoprotézami - bioelektrickými impulsy ovládanými náhražkami rukou. Povídka, se kterou soutěžil je pro náš almanach dost obsáhlá, proto z ní uveřejňujeme jen části, nicméně právě ty části, která vás určitě zaujmou a patřičně napnou. Tak, můžete se začít bát...*

Třetí křeslo

Ukázka č.1

„Posaďte se prosím doktore. Ne, tam ne, tady prosím na tohle křeslo.“ Lékař, který se již chystal dosednout, ochotně uposlechl. Za léta, co dělal psychiatrii si zvykl na některé „mouchy“ lidí, se kterými přicházel do kontaktu. Muž, který ho takto vyzval, sice nevypadal na potenciálního pacienta, ale Klein se již neuměl na lidi jinak dívat.

Jakási profesionální deformace ho neustále nutila bedlivě sledovat každého, s kým přišel do styku, snažil se odhadnout jeho anomálie a v hlavě si potom vytvářel jakousi kartotéku. Měl výbornou paměť a z této imaginární kartotéky si v případě potřeby vytáhl kterýkoli potřebný list, jestliže se sledovaný stal později jeho pacientem a na malém městě to nebývalo výjimkou.

Tento muž však nepatřil mezi ty, kteří se do jeho kartotéky dají zařadit hned na první pohled nebo po prvním kontaktu. Žádný vyhraněný typ. Mohlo mu být pětapadesát stejně dobře jako sedmdesát let, pokud však patřil do té starší kategorie, byl na svůj věk nezvykle zachovalý a měl velmi dobrou pohybovou kulturu. Moderně oblečený, nesnažil se nijak zakrýt svoje šedivějící vlasy ani jejich povážlivě se zmenšující množství.

Co jej však činilo zajímavým, byly jeho oči. Příliš světle modré, jakoby odbarvené, nic neříkající, průhledné. Doktor neměl takové rád, protože právě podle očí začal svoje třídění pacientů a tyto, přes svoji průhlednost nedovolovaly nahlédnout do pacientova nitra. Navíc se mu o tomhle člověku nepodařilo předem zjistit téměř nic. Snad jen to, že je přísným vegetariánem.

Ale ani prostředí, ve kterém byl přijat, nepůsobilo příliš povzbudivě. Místnost byla součástí severního křídla viktoriánského zámku. Vysoké stromy bránily přístupu světla k oknům, již tak dost zakrytým hustými závěsy. A bylo zde cítit zvláštní, ne nepříjemnou vůni. Lékař se při vstupu do místnosti domníval, že jde o nějaký méně známý druh aromatizovaného lulkového tabáku, teprve když přivykl přišší místnosti, všiml si úzkého proužku dýmu, vycházejícího z jakési orientální nádoby za hostitelovými zády.

Místnost byla vybavena vkusně, ale velmi střízlivě. Několik tmavě laděných obrazů, jakoby právě pro tohle prostředí namalovaných, doplňovalo nejnnutnější vybavení. Všechno tu bylo tmavé, jedinou výjimkou byl světle červený koberec, který téměř úplně tlumil hluk kroků. A bylo tam chladno. Přestože byl červen, hořel v krbu oheň, ale Klein měl nepříjemný pocit, jako by šlo pouze o moderní elektrickou atrapu, která nehřeje. Mimoděk se otřásl.

„Není vám chladno?“, zeptal se hostitel.

„Ne, to byl jen takový pocit, už je to v pořádku.“

„Přesto prosím, kdyby se vám ten pocit opakoval, tak mi to řekněte. V žádném případě to nebudu brát jako vaši stížnost na prostředí tady, ale zařídím potřebné.“

„Opravdu to nebude třeba. Jste velmi laskav, pane...“

„Sieber.“

„Ach ano, promiňte mi to malé zaváhání. Jako že mám dost dobrou paměť na lidi, špatně si pamatuji jejich jména. Jste velmi laskav, pane Sieber, ale doufám, že to nebude zapotřebí. Ostatně, jistě jste mě nepozval proto, abyste se staral o moje osobní pohodlí. Jsem zvyklý na to, že mě lidé zvou z docela jiných příčin. Máte snad i vy nějaké potíže, které by patřily do mé profese - či snad někdo z vašich blízkých“, pokračoval lékař, když se mu nedostalo okamžité odpovědi. „Můžete být bez obav, v našem oboru je mlčenlivost základní podmínkou úspěchu.“

„A bývá ve vašem oboru zvykem psát do novin nepodložené a neověřené teoretické úvahy?“

„Nevím, o co vám jde, pane Sieber, ale pokud jste mě pozval jenom proto, abyste mě mohl urážet...“

„To prosím ne, byl bych velmi nerad, kdybyste můj - patrně špatný - začátek považoval za pokus o urážku. Rád bych s vámi polemizoval a nemám nejmenší chuť udělat to na stránkách novin. Váš ztracený čas vám samozřejmě uhradím. Jde mi o tento výstřížek.“

Předpokládám, že jste jej napsal, když je podepsaný vaším jménem. Zde prosím...“

Lékař si výstřižek letmo prohlédl a jeho tvář se viditelně vyjasnila. Článek byl opravdu jeho dílem, nesl název „Nevěřte na duchy“ a obsahoval dost dobře fundované důkazy o tom, že kromě našeho viditelného světa neexistuje žádný jiný - imaginární - a že všichni, kdo tímto způsobem uvažují jsou obětmi různých okultních spolků a tyto spolky že jsou sdružením podvodníků.

„Ano, opravdu jsem to napsal. Máte snad něco proti tomu?“

„Snad jenom to, že jsem schopen a za předpokladu vaší spolupráce i ochoten vám to zcela vyvrátit“, řekl hostitel.

Ukázka č.2

V pokoji seděl neznámý muž, který na doktorův pozdrav nereagoval. Tvářil se, jako kdyby ho ani neviděl ani neslyšel. Byl oblečen poněkud staromódně, plně to však ladilo s jeho celkovým vzhledem. Mohl to být docela dobře příslušník rodové šlechty, který se z vrozeného konzervatismu odmítá podrobit změnám, které móda diktuje.

„Pan Bauer“, představil ho Sieber. „A toto je pan doktor Klein.“

Jakoby tělem neznámého proběhl elektrický výboj. Trhl sebou, podíval se na příchozího a usmál se. Potom vstal, přistoupil k němu a podával mu ruku. V tu chvíli se však velmi důrazně ozval Sieber:

„Pan doktor není z vaší sféry.“

Na ta slova svěsil Bauer ruku a psychiatrovi se pouze uklonil. Poté si opět sedl na svoje místo a Klein si uvědomil, že je to právě to křeslo, na které chtěl usednout při své seznamovací návštěvě. Otočil se na Siebera a bez oklik se ho zeptal:

„To místo, na kterém pan Bauer sedí - myslím to křeslo - vy jste zvyklý na to, že tam sedává. Proto jste mi minule nabídl jiné křeslo, že?“

„Mýlíte se, doktore. Pan Bauer byl celé naší minulé schůzce přítomen a seděl právě tady v tom křesle. Vy jste ho však nemohl vidět a jedině, co jste v jeho bezprostřední blízkosti cítil byl ten chlad, o kterém jste se zmínil.“

Ukázka č.3

„Zítřa“, řekl Sieber, „vlastně už dnes“, opravil se po kontrole hodinek, „budete mít svůj generální důkaz. Přesně ten, který si mít přejete. Můj přítel vás pozval na oběd. Takže, přijďte dnes kolem poledne, prosím.“

„Víte, pane Sieber, vy říkáte, že nás zve na oběd? Doufám, že to nebudou nějaké bylinky.“

„Slibuji vám, pane doktore, že se dnes v poledne dozvíte všechno, co potřebujete ke změně svého názoru.“

Ukázka č.4

Sotva se vůz přehoupl přes vrchol stoupání, zabrzdil Klein tak prudce, že pár metrů za ním jedoucí řidič zabránil kolizi jen s velkým vypětím sil.

„To snad není možné. To se mi snad jenom zdá“, řekl nahlas, přestože byl v kabině sám. A nebylo se ani co divit, protože před jeho očima se objevil obraz diametrálně odlišný od toho očekávaného. V zemi zela obrovská jizva. Několik desítek metrů široký pruh odkryté zeminy - světle hnědého jílu - se táhl na kilometry daleko a v dálce, kde pracovalo několik silničních strojů přecházela tato ošklivá jizva do černé, lesklé dálnice. Na začátku stavby se rýsovaly zbytky usedlosti, v jejíž blízkosti pracovaly těžké zemní stroje.

Klein se pomalu rozjel k místu, kde asi bývala odbočka ke stavení. Připadal si jako ve snách a stále si ještě nemohl vše srovnat v hlavě.

„Copak, chcete to tady koupit?“, uslyšel za sebou, když obcházel zbytky stavení obrostlé trávou.

„Ani ne, ale rád bych věděl, kde jsou ti lidé, co tu bydleli“, odpověděl, aniž by se ohlédl po autorovi hlasu.

„Ale - říkali, že sou všichni v pánu. Voba synové prej přišli vo kejhák někde na východní frontě, no a starýho s manželkou a babkou zabila anglická bomba, když z toho tady tenkrát udělali fašírku. Ale jestli si to tady chcete prohlídnout, tak musíte kvaltovat. Odpoledne to přijedou odstřelit. Bagráci se do toho boje rejpnout, aby tam snad ešče nebyl nějakej dáreček vod Churchilla.“

Klein poděkoval a přes hromady trávou zarostlých trosek se prodíral do budovy. Část velké světnice, o které byl přesvědčen, že v ní včera ještě seděl, byla úplně zavalena troskami. Trámy zčernalé časem a napadené dřevomorkou se povalovaly všude, kam se podíval a jeden z nich byl pohozený pod otvorem po okně. Došel až těsně k chybějícímu oknu, když si všiml kousku světlé látky za trámem. Sehnul se a v ruce držel svůj vlastní, monogramem ozdobený kapesník. Tak tohle tedy je ten generální důkaz.

„Vy ste se znal s hospodářem, že si to tady tak prohlížíte?“, volal na něho prázdným oknem dělník, který se venku opíral o lžíci nakladače.

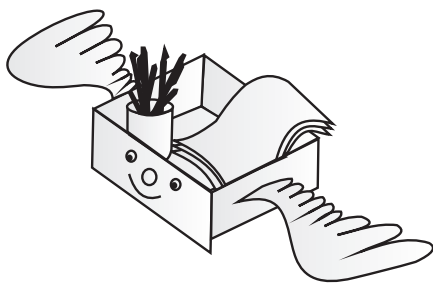
„Ani ne“, odpověděl lékař zamyšleně, „jenom jednou jsem s ním hovořil.“

„Ale to už musí bejt hodně dávno, že?“

„Ano“, přikývl Klein. „Včera večer“. A vůbec mu nevadila dělníkova poznámka na téma cvoků, kteří by neměli volně pobíhat po světě.

ŠUPLÍKY POETICKÉ

KATEGORIE DOSPĚLÍ

***Břetislav Kotyza** žije ve Zlíně, má rád mimo jiné Jana Skácela a také je čerstvým dědečkem. V našich Šuplicích není poprvé, poprvé však jeho verše získaly skvělé 1. místo.*

VLAŠTOVKY

Celé léto křičely vlaštovky do mých oken

pozitíí

pozitíí odlétáme

Což o to

chtělo by se

a jak

Ale naši neumí tak vysoko

A potom

u nás říkáme

Afrika

teplému dolíku

pod peřinou

LÁVKA PŘES ŘEKU

Příúzká lávka přes řeku Moravu

šlehnutí bičem od břehu ke břehu

Na šíři mužského ramene

na hloubi koryta vetknuta

vlásníčka ženského vlasu

Vprostřed prodlévám o své vůli

svíraje vdechnutí

vydechnout neumím

Jak řeka plyne

můj obraz na vodě bortí se čeřením

mé strachy, mé touhy

plouží se hladinou

co rybí stín

Rozmlouvám s řekou, den po dni

oblázky klouzavé hlubinou

levobřeh opuštěn

co vpravo v sítinách

Netuším

DRYSICE NA HANÉ

- Vezmi si bochto, Slávine -
Babička měřila všem dětem stejně
ale uzlíky prstů
laskala jen korále růžence
Ostýchal jsem se
drobné, mlčenlivé ženy
šátek hluboko do čela
její podobu nepamatuji

Pamatuji však dodnes
Stínem průjezdu mlatevny
chvěly se poledním žářem
zlaté pruty
Pamatuji dodnes
Tak snadno barvily prsty krví
ostřiny plechu
klempířského náradí po dědovi

Dřevěnou lokálku jsem měl nejraděj
Slibovala klukovské netrpělivosti
všechno bude všechno bude
a já nespouštěl oči z bílých podkolenek
u okna sousedního kupé

HRNČÍŘSKÁ

Do hlíny vtiskám spirálou palců
stopou bříšek oblíny laskaje
kde džbánek má štíhlý dřík
Rozmlouvám střepu verše šeptaje
že oheň nebolí
že není to k pláči
jen zrození Než přijmu tě v náruč
lidské dlaně
Než naplní tě vínem snad
a ty budeš znít dívčími ústy
zpívaje Zpívaje napořád

KÁMEN

Narezlý kámen odkudsi náhody
dlouží táhne stín
Oblosti valounu srdci lidskému
dlaní kdo kulatil
Žiloví z hloubi pro koho z nás
úsvitu básník vryl
Valoun červený stolem domova
mlčený oslovil

MODLITBA

Když Pánbůh dovolí
dopíše báseň a
sám sobě slibuji
 Byla to poslední
 ty starý blázne
Až do zítřka do rána
nechci tě
Nechci tvá slova znát

Když Pánbůh dá
nalévám červené a
sám sobě přísahám
 Bylo to naposled
 říkám to posté
Až do zítřka večera
nechci tě
Nechci tě na patře znát

Když Pánbůh se nedívá
políbím ženu a
sám sebe ponoukám
 Dej, Bože můj
 ať není to naposled
Dnešního dne a noci příští
ať nejsem
Ať nejsem v domě sám

ZLOMKY

Štíp dřeva zdělí
Kdy bolel jsem naposled
třískou pod kůží?
Na desce válu
tak dávno, kuchyní mámy
My tajně zkoušeli zde
Cyрана z Bergeracu
kloboukem patriarchy
 k výstupu prvotnímu

Štíp dřeva vrostlý
nazpět, do kořenů
Kdy naposled bolel jsem
němostí nevyřčenou
 k verši prvotnímu

HIC SUNT LEONES

Zde jsou lvi
okrajem starých map
podobenstvím veršů
 Písně písní
poučení z Kámasútry
kapitolou Knihy knih
Hraniční kámen v sobě
pochybnostmi prorůstán
Co bytím nazváno jest?
Zde jsou lvi
křičím o své O život
A zpívám

Ani Svatava Šlajchrtová z Pelhřimova není v našich literárních Šuplících nováčkem. A nováčkem zcela určitě není ani ve světě poezie, jak dokazuje její úspěch na 2. místě.

DOTEKY

Kam se poděl
všechn ten čas
nabíty intenzitou
souznění
Zavřu-li oči
mohu prožít zas
den po dni
okamžik za okamžikem
lásku za láskou
Život má příchut'
trpkého ovoce
jindy zas tokajského vína
Pár doušků
krev šumí divoce
tělo se opojně vzpíná
Máš příchut' trpkého ovoce
a kolem voní tráva
slunce mě líbá na tělo
příchut' se sladkou stává
Láska je život
skrytý dar
něha i vášně a utrpení
Slunce je láska
láska je žár
obé se chvílemi mění
slibují věčnost
i ztracení
Slunce mě líbá na tělo
všechn ten čas je zpátky
opředen pavučinou vzpomínek
Slunce se vrací taky

SMÍŘOVÁNÍ

Lípa
ořech
kostřbatá švestka
Na ní hrozen včel
v jednom plameni
přezrálá tráva
pobořený plot
a roubené stavení

Otevři vrátka
zastaví se čas
Zavoní floxy
z babiččiny zahrádky

Dvůr
podobný tisícům jiných
kamenná studna
vyšlapané zápraží

Holubi se sem
už dávno nevracejí
a přec tu pulzuje čas
nabíty atmosférou věků

V přílivu vzpomínek
ticho zabolí

SVÁTEK NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE

Pouti
to místo setkávání
obestřené dávným zázrakem
Rituály
jež vracejí nás zpět
procesí
pomalu stoupá
křížovou cestou
každý obraz zdobí
šeříkový květ
Až k božímu hrobu
Kameny
protkané žilkami
stříbrného kovu

Pamatují věk
kdy těžila se ruda
a bídy bylo velice
Stříbrný vrch
kostel Nejsvětější trojice
vlhko
a vůně kadidla
chvilka rozjímání
zatím co venku
dudák zve
svou písní k tancování
Svaté obrázky
a štěstí za korunu
slepené mandle v griliáši
voňavé klobásy
a kouzla všeho druhu
Tím voní
Křemešnická pout'
Krásné vzpomínání

PŘEMÍTÁNÍ

Prší
to pláče bůh
a žehná tak zemi
úrodu příštího roku
Mlčíš
já pláču též
Dálky
budí příliv vzpomínek
Nachoví
javorových listů
bledne stmíváním
V mlhovině času
srdce nedočkavě
svůj chorál zpívá
a rozsévá nepokoje
probuzený
chvěním hlasů

Voníš mátou
já šlapu v heřmánku
Říkáš
mám tě rád
já hovořím o vánku
co nezbedně
v korunách dubů tančí
a suché listy
tónem harfy rozeznívá

Jak střípky
v kaleidoskopu
měníme se

Ticho
zní loučením
A ptáci
svým křikem
zase
volají déšť

PĚŠINKA NÁVRATŮ

V stráni
pod Křemešníkem
utrhl jsi mi
první
a zároveň poslední
kopretinu

Roky
ji schovávám
ve stránkách básní
Tak snadno
dokáže připomenout
Tak lehce
člověk se zasní
Jak čarovný klíč
k hledání
uplynulého času
zažloutlé lístky
prostírá

Však čas
nerad se vrací zpět

A uschlý květ přemnohé zná

JE PANKRÁCE

Čekám
na stmívání
vlažné a zadumané
co k zemi snáší
tajemství
ve zpěvech ptáků
zakletá

Čekám
na znamení
spiklenecké mrknutí hvězd
pokřik sojky
oheň na kameni
či výkřik srdce
splášený rytmem cév
kroky v tichu
náznak
uchopení

Jdi sama
a sebou
nech se vést

*Poprvé se zúčastnit naší soutěže a hned obsadit výborné 3. místo se podařilo pražské autorce **Ingrid Hanušové**.*

PROMĚNA

Jednou jsem vešla do bílého stromu
a hladká kůra zamkla mě nesmírně
a pak jsem nebyla já, a pak byla znovu
a když jsem vyšla, nepoznal jsi mě.

ZUŘIVÁ BÁSEŇ

Chechtám se jako raci krutí, pro bolest zkusím cokoli:
zatnu si třeba drápky s chutí do těla, které nebolí
Ten úlek ve skutečné ráně mou mysl, než si zešílí,
výkřikem poraněné tkáně přehluší aspoň na chvíli
Chtěla bych vřele kopnout do zdi, ať mě to uvnitř nezebe,
v břiše mi leží zmrzlí drozdi, vlastně chci kopnout do sebe
Chtěla bych syčet jak plyn zlostí, chtěla bych hnusně, svinsky klít,
směšné dny, sebe bez milosti na skládku někam zahodit
Chtěla bych praštit do omítky, až by mi klouby omdlely,
a do té tvrdé tupé zídky vrazit tě navždy, příteli.
No a to všechno, to bych chtěla pro dvířka, co jsi otevřel,
jak tlamu hladovou, co měla dostat pak nažrat, bohužel
ta teď má hlad a žere ze mě srdce a mozek střídavě,
tak vraždím rituálně temně nás oba aspoň v představě.

ZELENÝ VEČER NAD VLTAVOU

Jdu po nábřeží, které v dlaních drží
tvar řeky jako dlouhý džbán
Zelený večer nad Vltavou,
po které střepy světél plavou,
v pramicích sedí tmavý čas
zpět proudem jednosměrně hnán.

LOGOPEDICKÁ BÁSEŇ O STAVU NITRA

Malinci netopýři
se třepotají
tam uvnitř v tmavé slují
a křídly panickými víří
příliš starý čas,
v příšeří paměť tlí
a její vločky plují
při každém zvěření
bez řádu zas a zas.

Překrásné prsty čísi
tam na dně leží
přikrytém tajným prachem
a ty vždy na vteřinu vzkřísí
netopýří rej
a přece mrtvé jsou
a sluj křehká je strachem
vždyť nad tím vším se vznáší
přísný čaroděj.

V DOMĚ JE ZMATEK

V domě je zmatek
Ke stropu vylétli ptáci poplašeně
Kdosi vstupuje
bez zaklepání
k cizí ženě
A oknem otevřeným bez zeptání
zvenčí ruka sahá po věcech na stole
a ta ruka je nahá
A ta ruka voní
tolik povědomě
že je vrátný zmaten
zda ji znali v domě
Náhle ze starého stropu prší motýli
Čas ztuhl Je ticho
na chvíli
nežli dům procitne
z barevného snění
A ptáci na kůru křičí
co nikdy nebylo ať není
A vrátný zhasne neóny ve štítu
Cizinec couvá ze stínu překvapeně
a uvnitř ptáci zpět usedlí
na ramena ženě

*Je úctyhodné a hodno přečtení dílko, které v letošním ročníku Šuplíků obdrželo zvláštní cenu - rozsáhlá skladba nejstarší účastnice soutěže v kategorii poezie, práce **Jaroslavy Grobcové** ze Štamberka...*

Tajemno kolem staroslavné hory Radhošť (úryvek)

Nestával bůh Radhost tam, kde stojí nyní.
Novou sochu dali blíže ke Kněhyni,
kde v dolmenech, skrývaná poznání věků
k němu větrem plují, hladí při doteku.

Křesťanského boha zavřeli v kostele
a tvrdí, že z vůle boha Stvořitele.
Vesmírný chrám, hvězdy, slunce zlaté
nevnímají. Kanonizovali svaté.

Mnoho podob bohů ctí lid v dnešní době.
Bohů slepých dogmat. Stojí proti sobě.
Však jedna, jediná všemohoucí síla
nenechá se spoutat, provždy je a byla.

Je s námi v zimě i za žhavého léta.
Žehná milencům, do srdcí lásku vplétá.
Je s námi když svítá, den se loučí s ránem,
příroda, vesmírný svět jsou jejím chrámem.

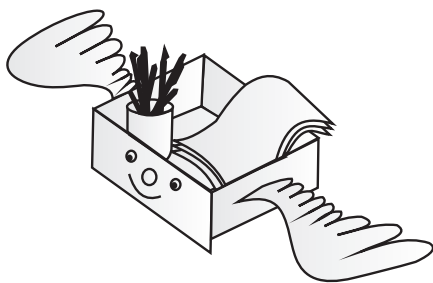
Ještě první boží prikázání známe,
V jediného boha věřití máme.
A ten, kdo stvořil život, vesmír, zemi
nežádá o pomoc, ani zastoupení.

S ním přichází noc, s ním ráno slunce vstane,
řídí lety ptáků, mraků, větrů, planet,
skrz něho se může všechno živé zrodit,
toho milujme a nechťěme mu škodit.

V bohatých kostelech prosíme, klekáme,
však k jeho přírodě pokoru neznáme.
Proč ho máme hledat v sochách, zlatém rámu?
Žijme s ním v přírodě, jak v božím chrámu.

ŠUPLÍKY PROZAICKÉ

KATEGORIE JUNIORŮ

*V juniorské kategorii prózy jako jediná dosáhla ocenění **Hana Šustková** z Úpice, studentka, o které zcela jistě ještě uslyšíme . Pro ostatní zúčastněné, jejichž práce nebyly porotou hodnoceny, máme možná neradostnou, ale pravdivou zprávu, a sice, že v ranném věku lidé lépe a více vyjadřují své city a pocity ve verších. Psát prózu je namáhavější, vyžaduje to mít velkou slovní zásobu, vyžaduje to číst a číst - a pak psát a psát, ne o sobě, ale pro druhé, vyžaduje to i „zicflajš“ - češtináři prominou, prostě - poctivě své tvůrčí myšlenky vysedět u stolu, psacího stroje nebo počítače a neodejít od rozdělané práce. Je to často dřina, ale mající už nádech opravdového spisovatelství. Tak tedy - oceněné povídky Svět změní nás a Vlak.*

Svět změní nás

Ulice jsou jako vyhaslé svíčky. Pár světel září nad mokrou silnicí a zbytky sněhu lemují vánoční město... Je šest hodin a právě teď kdosi vyrazí do práce. Pár stupňů těsně nad nulou se choulí v obláčcích vydechované páry, která vytváří iluzi zastavení času, lidé by rádi ještě spali, ale ulice Horská se právě teď stává přechodným pracovištěm mladého muže v teplé bundě.

„Někdo musí udržet Trutnov čistej a já to dělám rád,“ komentuje svou práci a nabírá do kovových kleští papírek od tatranky.

Igelitová taštička se klimbá v jeho ruce, zatím prázdná, ale to se brzy změní.

„Za normálních okolností jich mívám tak pět až osm,“ ukazuje se zápaem, „ale vezměte si, že se do ní vejde kolem 5 kil odpadků, - to mluvím jen o hlavních ulicích.“

Za krk padá navlhlý sníh v malých perličkách a usazuje se na šatech jako suvenýr ranního města. Ospalí lidé míjejí pracovníka technických služeb a někteří s údivem sledují, jak si obratně počíná při čištění ulice. Pomalu se přesouvá do ulice Bulharské, Jihoslovanské, míjí hospodu U draka a svou obchůzku končí ve Školní ulici. Pokračuje však dál v cestě a vysvětluje.

„Nejdřív musím udělat tohle kolečko dvakrát. To víte, město musí být čisté, aby se blejskalo, to já bych jinak vlastně nebyl spokojenej. Je to můj koníček...“

Vyhýbá se neznámé ženě ve vínovém kabátě a zacloní si ruku před padajícím sněhem. „Doděláme to maximálně do devíti, a pak jdeme do postranních uliček, tady do Vodní, Československé armády a tak.

Určitě víte. “Potom máchne rukou neurčitě před sebou, přičemž si plnou igelitku přendá z ruky do ruky, a pak se vydává na další cestu. Za den takový pracovník ujde kolem 5 km, přitom sbírá všechny papírky, igelity, exkrementy, prostě všechno, co se válí po zemi. Vánoční výzdoba města do toho tiše zapadá svou mlčenlivou melancholií.

„Ted’ se blížej Vánoce, to zas bude spousta práce...“ povzdychne si, když se shýbá s kleštěmi v ruce pro roztržený obal od Hořických trubiček.

„Za každého počasí musíme bejt v terénu, od šesti tak do půl třetí, ale někdy je to dost šílený. Třeba na festáku, to sme si mákli. O Silvestru radši ani nemluvě, to si ani neumíte představit...“ Tóniny prosincových cest zvučí v rozkmitaném vzduchu jako v koncertních síních, padající sníh se vysmívá roztátým kalužím a kolem se začínají trousit první školáci.

„Tý jo, tohle bych nikdy nedělal...“ poznamenal uhrovaný mladík směrem ke svému kámošovi. „To musí bejt hnusný...“ přitaká druhý a brzy zmizí za nejbližším rohem.

Cesta osiřela.

„Tohle mě fakt dokáže rozesmát,“ nechává se slyšet náš mladý muž a nerušeně dál sbírá odpad z ulice. „Občas si někdo takhle rejpe, ale co je to proti tomu, když to někdo dělá s láskou jako já. Vlastně už od mládí jsem k tomuhle tíhnul, byl to tak trochu můj sen. Nikdy jsem si nemyslel, že budu něčím jiným. S kolegy na pracovišti máme super vztahy, zvlášť můj parták, se kterým dělám tyhle obchůzky...“

Na potvrzení svých slov kývne hlavou směrem na druhou stranu chodníku, kde se mihl starší kolega v dlouhé bundě v roztančeném světle blednoucích lamp. Skoro se zdá, že jeho oblečení má jakési přirozené mimikry, neboť téměř uniká pozornosti. „Náš“ průvodce svého denního chlebičku se však příliš nepozastavuje a vypravuje dál: „Taky si nemyslete, že si někdy ale oddechneme. Prostě práce je práce, každý den nástup a úklid, i kdyby... i kdyby trakaře padaly! Fasujeme sice bundy, boty a tak, to je vážně fajn, ale kdyby si někdo dovolil nepřijít nebo by prostě něco vynechal,“ sáhne do náprsní kapsy a vytáhne mobil v jemném koženém pouzdře, „tak mu tady zazvoní šéf, a to mi věřte, to by byl fakt průser.“

Stejně tak mimo brány města jezdí neúnavně technické služby a „silničáři“ se svými radlicemi, aby protahovali důležité i méně frekventované dopravní cesty.

„Chápejte, silnice je dneska jako tepna, zavěje ji sních a bude kalamita,“ říká zpoza volantu pan Antonín Martin, který se stará o silniční provoz v okolí Úpice.

„Jezdím třeba celou noc, zavolaj, já jedu. Musím.“

Pohledem sklouzne na svoji ruku a běžně zkontroluje čas.

„Těch dvanáct hodin strávím na jednom okruhu, někdy jsem z toho skoro na mrtvici,“ komentuje. Sních bije do tmou zalitých oken a sklouzává po nich v tenkých čůrcích, ale víření malých vloček pana Martina nijak nevzrušuje.

Profesionálně řídí svůj vůz a projíždí rodnou Radčín, pak s úsměvem na rtech míjí křižovatku, aby protáhl tah na Dvůr Králové.

„Tady pojedu na Maršov. Je to tu někdy vo... slušně řečeno...“ zarazí se a zařadí vyšší rychlost. „No ale to jen v zimě. V létě máme na starosti městskou zeleň, vyžínáme, vyřezáváme, sázíme. Tuhle jsme vyřezali starý keře na náměstí, teď tam jsou malé a roztomilé rostlinky...“ usměje se, „...ale já nejsem biolog...“ a povytáhne výmluvně obočí.

„No, radši se věnuju svejm věcem.“

Sních padá a padá a padá. Obloha zšedla nápořem těžkých mračen a noc pomalu ustupuje, zanechávajíc za sebou mrazivé stopy. Jemný poprašek za vyhrnovačem se vzedmul a namaloval na vymrzlém asfaltu zimní ornament. Asi věří v gramotnost lidí, kteří by v něm mohli číst vánoční poselství.

„Já bych rozhodně neměnil. Žiju tady už hezkých pár let, vím, co je to za práci... Pro mě žádná jiná fachařina asi není dost dobrá, každej má přece svoje cíle.“

Ruka mu sklouzává po ohmataném volantu v naučených gestech a stěrače stírají, světlo svítí... Světlomety řezou halící tmou na nepovedené koláče a stromy se prohýbají pod nápořem bílého dárčku.

„A co se týče mého vztahu ke sněhu...? Asi mě z něj jednou klepne... Vsadím se, že to spíš svět změní mě, než co ho změní moje ruce, tak jezdím a nevšímám si vyhaslých svíček na ulici...“

Vlak

*Když mezi růže zasadíte česnek, bude víc vonět.
(a taky napěstujete více růžového oleje)*

Za oknem hučí dam dam dam tam a když projede kolem betonových bloků, zahučí to všechno jako árie z národního. Otvírám okno. Ne že bych ráda seděla u otevřeného okna, hučí vám potom do tváře a ty ohňově rudnou, ale stát u něj a nechat si tvarovat nos o plastický vonavý vzduch - to je cesta vlakem.

Rychlíky ušetřily kolejím další ránu. Stála jsem u otevřeného okna, i když mi začínalo být zima. Je noc. Pak že rychlíky jezdí rychle.

Cestovala jsem v kupé s nějakým pánem z Rakouska, který neuměl slova česky, zato se moc hezky usmíval a házel po průvodčí očkem, já měla na sedačce položenou tašku a jela jsem taky do Drážďan. Měli jsme před sebou ještě dlouhou cestu, protože jsme byli teprve za Pardubicemi, ale ten pán začínal být v náladě a každou chvíli cosi německy brouknul jako Brouk Pytlík. Ani bych nevěřila, kolik si toho může takový Rakušan nabroukat do hrníčku, to jsem ještě neviděla! Sedím a vlak jede, všechno spěchá, noc se leje do květináčů a nic se nezdá natolik věrné jako oči toho Rakušana, co se představil jako Franz a co měl na tričku velikou myš s očima na stopkách. Pomalu jsem dosedala na sedačku vybavenou koženkou vedle své cestovní tašky mezi zorné pole Franze a zainteresované průvodčí, když se okénko vyděšeně zatřásl a samo zavřelo. Bylo to jako padající konvice skla z několikátého patra, ale bylo to jen otvírání dokořán do světa podél Pardubic. Franz něco brouknul tentokrát k průvodčí. Maloval něco dlaní na svém hrudníku s myší, jejíž oči se mohly pohybovat a tentokrát spočinuly na mně s nedokonalou přezíravostí. Začalo být ještě více tma. Průvodčí se nahlas směje příčině pohybu myších očí, ale vlastně o tom nic neví. Moje taška mi začíná být důvěrně blízká, jak se snažím dostat dál od pobaveného páru s myším hrudníkem (i ona měla prsa podobná kryse, ale v obličejí bych viděla spíš koně s podsunutým dolním pyskem), jenže vtom vlak cuknul a koleje zase začaly řvát, že po nich *écé* letí rychlostí, podobnou kovu na kovu. Někdy jsem si povídala o resonanci a chtěla bych, aby mě taky někdo rozhoupal v mé frekvenci. Vstávám a situace se začíná vyhrocovat, jak ti dva Franz Pytlík a průvodčí s náprsní cedulkou Řehtavá Alžběta, ukazují myši hrudníky navzájem.

Vtom vlak znovu stagnuje na své rychlosti a i přes zavřené okénko sem doléhá oddechnutí namáhaných pražců.

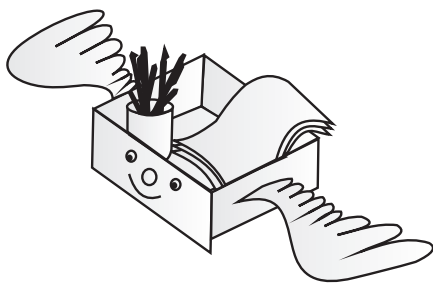
Jsem jako kost mezi dvěma aportuchtivých psů, kteří by se nejraději aportovali navzájem, ale nemohou najít odvahu. Franz křikne: „Du, was für ein Sorg?“ a směje se, to už ale odvahu nalézá rozjetý vlak.

Ten křičí v odpověď své ta dam tá dáám ta dam a mně se klepou kolena. Oči myšky se znovu natočily ke mně. Jsou nezvykle klidné. Světlo pohasne, taková tma v kupé jednoho EC je nezvyklá, což o to, ale já stojím, když vlak nečekaně přibrzdí. Ocitla jsem se v náruči na hrudi zvědavé myši, která se držela chlupatého těla Franze. Na to, že jsme v tunelu, mě líbá překvapivě rychle - a na záda mi přistává krysí hrudník v uniformě a štípací kleštičky, které cvakají naprázdno jako lačné rty. Asi si mě spletli s aportovanou kostí a zahryzli se do mne z obou stran.

Cosi v týle je vlhké jako něčí jazyk z koňské tlamy, ale co. Vlak má mnoho vagónů. Když se mezi růžemi objeví obávaný česnek, žije se jim hned líp...

ŠUPLÍKY POETICKÉ

KATEGORIE JUNIORŮ

*Když někdo psát chce, pak asi psát musí a vyplatí se počkat si na výsledky té posedlosti a horečky, která nutí člověka k tomu, aby si zapisoval ty nádechy, šeptání, slovíčka a pocity a tvořil z nich verše. **Hana Šustková** asi takovým človíčkem bude, o tom nás přesvědčila už v prozaické soutěžní kategorii. Není v našich Šuplících nováčkem, letos se jí ovšem podařilo NĚCO - stala se výraznou vítězkou obou tvůrčích kategorií, poetické i prozaické.*

VĚRNO

Jak jejich láska skončila?
Asi mi lže
Asi mně utíká
(To bych se těžko loučila) nepopsat věrného Alíka

NEHÁZEJ HRÁCH?

Reklama a zase znova
Kupujte kupujte - nebojte!
Reklama
Osahá nečeká nebojte!
Reklama přijde

i když máš strach

ÚSPĚCH

Ani nevím
Jak jsem to měla říci
Slunce se peče mraky se mokří
Země si hnije jsme to my lotři
Ani nevím
Smíchy se smály stesky se bály
Skalnatí skály jsme to my lotři
Jsme to my
(a smějem se králi)

JAK ŠŤASTNÁ HVĚZDA SVÍTÍ

Možná má kůň široký hřbet
a proto lidé myslí, že je na ježdění
Tráva zmohla se na chloroplast
a proto lidé myslí, že je zelená
ty nebe, napěchovali ti ústa kyslíkem
a proto lidé myslí, že máme dýchat

Tak my máme, my můžeme, a ty kvůli nám
Existuješ

JAK JSME DĚKOVALI

Lezl sysel z temné nory
Východ slunce: tak nádherně, rosa se třpytila
Pak padla poslední hvězda z hory...
Honem skočil zpátky
Chytil syslí slečnu
A spolu hvězdě děkovali

ZAS TI NIC NEJDE?

Nalož mi na záda!
co se tam
vejde

AŤ SI KŘÍČÍ

Je třeba mít na paměti
Jdi a nevracej se lacino, vnucuj se, otvírej si dveře
Jdi a pomáhej jim zdarma, jdi a miluj je
Jsi nás bratr -

S časem

Teprve třináctiletá Bára Čmelová zaujala lyrikou, rytmem veršů a slovním vyjádřením obrazů světa okolo nás.

SNĚŽENKA

Jdu tiše lesem, hladím ztichlé stromy
a svět je rázem celý záhadný.
A stará olše svoje paže lomí
a noří je do bílé pokladny.

Měsíc jako jedna velká svíce
ozařuje bílé korály.
A v tichém sněhu leží náušnice,
jež sama pro svou krásu zahálí.

I bříza sklonila svou něžnou hlavu
a vítr přestal cloumat vikýři.
Zastavila se i voda v splavu
zastavil se štětec malíř.

A básníkovi jenom srdce plesá,
když zatajila dech i červenka.
Vždyť v tichém koutku zamrzlého lesa
rozkvetla tu první sněženka.

Barbora Novotná nám do soutěže poslala svůj Smysl bez smyslu o nesmyslu - soubor říkánek, veršovanék a básniček, které jsou příslibem, který se snad bude v příštích letech rozvíjet.

NEGATIVNÍ POHLED

Zavřeme oči
Nevidíme nic
Svět se jenom točí
a my chceme víc.
A když se zase podíváme
Vidíme jen to špatný.
Proč světu takhle nadáváme
Vždyť jsme mu málo platný!

NAŠE MALOSTI A RADOSTI

Jen si uvědomit, jak jsme hrozně malí
co všechno člověka ovládá
co se na nás všechno valí
co všechno člověk nezvládá
Jsme vskutku malé bytosti,
co musí hodně bojovat
A ty malé radosti
V jednu pospojovat.
Ta velká je radost ze života,
ta hodně lidem chybí
Ale no tak, lidi, vždyť jsme jenom lidi!

**Městská knihovna
Kopřivnice**

 556 871 364

 602 222 118

**Obránců míru 368
Kopřivnice 742 21**

knihovna@kdk.cz

<http://www.kdk.cz>

Není vždycky snadné přesvědčit ruce, aby napsaly to, co cítíme, co se nám honí hlavou, co chceme sdělit. Ale je poctivé se o to snažit, jak nejlépe to umíme a je potřebný i kus odvahy jít pak „na trh“ se svou literární dušičkou a kůží. U někoho skončí psaní dnem jeho dospělosti, pak si člověk řekne - no co, to byly jen takové dětské hříčky. U někoho touha psát přijde, až člověk s léty dostane časový prostor k tomu, aby vyměnil listy bílé a nepopsané za ty počmárané, poškrtané, zmuchlané a znovu uhlazené. U někoho je to celoživotní touha, práce, bolest i radost.

A jak tomu bude u vás? To ukáže čas.

Na shledanou v Šuplicích 2009 se těší organizátor soutěže

Městská knihovna Kopřivnice

Mapový podklad poskytl GIS Města Kopřivnice

Městská knihovna Kopřivnice

©2007